

Verse auf Ludwig den Deutschen.

Mitgetheilt von P. v. Winterfeld.

Der aus Tegernsee stammende Codex Monacensis lat. 19413 (catal. IV, 3 p. 243; N. Arch. IV, p. 553) enthält fol. 120 einige Verse, die ich hier mittheile:

- Et rex cum sanctis regnet per secula felix
Et sit, quo mundo, carus amore deo.
Non fluitat populus generis sine prole relictus,
Sed nec adhuc penitus deficit inde genus.
5 Nam tres in regno iam fulgent more paterno:
Funiculum triplicem rumpere quis poterit?
Qui linquit tales post se, non deperit ille,
Sed vivit domino germine stante suo.
Hos servet nobis, posuit qui sydera caelis,
10 Quique est nunc obitus, huic sit in arce locus. Amen.

Porphirii ad Constantinum Imperatorem Christianum.

- 11 Constantine, decus mundi, lux aurea saeculi,
Sancte, tui, Caesar, vatis miserere serenus.
Dulcia mella mihi semper tu dulcia mandas,
Et quicquid dulce mella putare decet.
15 Dulce sonat quod cantat amor, cui grata voluntas.
Debuit ingrato nullam mandare salutem.
Odero si potero; si non, invitus amabo;
Nec iuga taurus amat; quod tamen odit, habet.
20 Mesta superveniens fortuna impleverat aures UERSUS
Deportans secum flebile tristicium.

6 eccles. 4, 12 'funiculus triplex difficile rumpitur'. 11 Optatianus Porphyrius 19, 4 ed. Mueller. 12 ebenda 2, 1. 13 f. vgl. Birt zu Claudian carm. min. 14 (p. 293). 15 f. vgl. Riese zur lat. Anthol. 83, 4. 17 f. Ovid. amor. III, 11, 35 f.